

Yasunari Kawabata
Het dodengezicht

“Alsjeblieft, kom naar haar kijken naar wat er van haar geworden is. Oh hoe ze ernaar verlangde om jou nog een keer te zien”, zei de moeder van zijn vrouw opgewonden, terwijl ze hem de kamer binnen leidde.

De mensen aan het hoofdeind van het doodsbed keken allen tegelijk zijn kant op.

“Kijk naar haar”, herhaalde de moeder, al op het punt het witte doek te verwijderen van het gezicht van zijn vrouw.

Op dat moment, ook tot zijn eigen verrassing, vroeg hij plotseling: “Nee wacht even. Zou ik met haar alleen kunnen blijven? Dat ik hier even aan mezelf overgelaten kan worden?” Zijn woorden brachten veel emotie teweeg bij de familieleden van de dode. Zachtjes verlieten ze de kamer en sloten de papieren schuifdeuren achter zich.

Hij trok de witte doek weg.

Het gezicht van zijn dode vrouw was in een pijnlijke grimas bevroren.

Tussen de smalle ingevallen wangen kwamen twee rijen verkleurde tanden naar voren. De oogleden waren uitgedroogd en kleefden aan de oogbollen.

Op het voorhoofd had pure wanhoop de kwellingen ingevroren.

Een tijdje stond hij daar roerloos en staarde naar dit lelijke dodengezicht onder hem.

Toen legde hij zijn onophoudelijk trillende handen op de lippen van zijn vrouw en probeerde haar mond dicht te doen. Maar zodra hij de met kracht dichtgeknepen lippen losliet, gingen ze weer langzaam open. Hij duwde ze opnieuw tegen elkaar aan. En weer openden ze zich. Toen hij nog een keer dezelfde beweging maakte, merkte hij wel dat nu in elk geval de harde trekken rond haar mond zachter geworden waren.

Ook kreeg hij het gevoel alsof zich in zijn vingertoppen een soort warme passie vormde. Om nu ook die vertwijfeling op haar gezicht te verzachten wreef hij over haar voorhoofd. Zijn handpalmen werden warm.

Weer stond hij daar roerloos en staarde naar het nu gestreelde, vernieuwde gezicht.

“Je bent vast moe van de reis. Kom, eet wat met ons, en rust je dan uit” zeiden de moeder en de jongste zus van zijn vrouw, toen ze weer binnenkwamen.

“Maar kijk eens!” riep de moeder ineens en barstte uit in tranen. “Ja, de menselijke ziel is angstaanjagend. Zij kon op het laatst niet sterven tot jij van jouw reis terug zou zijn. Zo vreemd! En jij hoeft nu maar naar haar te kijken en meteen is haar dodengezicht vredig geworden ... Oh wat ben ik blij! En zichzelf vast en zeker ook.”

Op zijn blik, doorschoten van een spoor van waanzin, reageerde de jonge zus van zijn vrouw uit haar bovenaards mooie heldere ogen. Toen viel ze snikkend op de grond.